

COMUNICACIÓ

Israel Forteza: *La Casta a "Cien años de soledad"*

L'estructura mítica de *Cien años de soledad* fa del seu discurs narratiu una contínua autoreferència que progressa en la història però rarament en la informació axial, inspirant-se d'aquesta forma en el traçat dels cercles concèntrics. Conseqüentment amb aquesta formulació artística, Gabriel García Márquez crea un tipus determinat de casta, la dels Buendía, que descriurem com a un patriarcat arcaic, gairebé primitiu, amb una estructura piramidal i un sentiment gregari entre els seus membres. No obstant, encara dins d'aquesta concepció tribal, n'hem de destacar tres estigmes que funcionen de manera reiterativa en la novel·la: són l'incest, la superstició i l'hermetisme caracteriològic. Un precís acostament a la interacció entre aquests fenòmens descobrirà el destí d'una casta que, tot i constituir-se en el testimoni realista del decurs històric, resta incapacitada per a l'evolució interna, creant-hi un mite d'aquest anquilosament. Arran d'això, no obstant, creiem que una remissió molt més fecunda, en quant a l'"Àmbit" que hem triat, és la de mirar d'extreure, desde les directrius marcades, la mentalitat, ara sí, *històrica* d'un escriptor que, en la dècada dels seixanta i a Hispanoamèrica, pren la decisió de posar-hi en joc aquest tipus determinat de casta. No es tracta —en cap de les maneres— d'una indagació psicològica en l'autor, ni tampoc d'una immersió gratuïta en la crítica literària, sinó que, mitjançant la representació d'un discurs i d'una fórmula expressiva particulars, veurem com s'hi transllueix una mentalitat crítica fortament arrelada a l'espai-temps on s'inscriu la novel·la